

פרשת ראה
תש"פ
גיליון מס' 500

פרשיית השבוע

מגזין להגות והסברה יהודית

על השולחן

הרב אברהם ישראל פרידמן

סליחות בקבר רבי-עקיבא בטבריה

צהריים או ערב חטופה, וחזור חלילה. שאון החיים אינו יודע שלווה ורוגע.

הקרבות האמיתיים של חוסר-השלווה הם ילדינו הצמאים ליחס הכי-הכי אישי בעולם. הכי אמפתי. לתקשורת קשובה - ילדותית-משהו, תקשורת שתהפוך כל יום של ילד לחוויה. האם זה קורה? ייתכן.

ב'בין הזמנים' (כמו זה שנכפה עלינו בערבו של חג בשל הקורונה), זה בוודאי יכול לקרות. שעון החיים נח לזמן-מה. השעון הזה שהופך לריטואל בלתי-נגמר, עוצר מזעפו. והילדים מקבלים את שלהם. אנחנו מאה-אחוז איתם. מדהים. חוויה.

אבל רגע, עוד לא סיימנו.

חודש אלול - כאמור 'בין הזמנים' לנפש - שבפתחנו הוא גם 'חוויה מתקנת'. אם במשך השנה לא הקדשנו עומק, תשומת-לב מספקת בקשר לצרכינו הרוחניים, עכשיו הימים פחות טרופים, אנחנו נחים קמעא והנפש מקבלת את מזונה.

בימי-קדם, כפי שתיארו בספרים הקדושים,

התגעגענו אליך, אלול!

אחרי כל 'בין הזמנים' מגיע עוד אחד: לא, לא בגלל שאתם אולי בני הישיבות שעדיין לא הוסדרו בהן קפסולות והן שובתות לעת-עתה. מדובר על 'בין-הזמנים' לנפש האדם. ימי חודש אלול בהם משתפכים זוך וטהרה על הרחובות ועל האנשים. אווירה אלולית. אין לה תרגום. שום איש-קלידים לא יצליח להשמיע את הצליל; שום סופר לא יצליח לשרטט את האווירה. מרגישים אותה.

ימי 'בין הזמנים' הם ימים נהדרים ל'חוויה מתקנת' ביחס לילדינו הרכים. אין ספק שלחץ החיים וטרדותיהם עושים את שלהם. קשה לנו להתמקד. להיות עם ילדינו עד-הסוף. עוד חמש דקות כבר צריכים לרוץ להסעה (כמאמרם: "הם רצים - ואנו רצים.."). אחרי שחזרנו, אנחנו כבר רוצים ליעד הבא, ומיד אחרי כן-כן ארוחת

היה לחודש אלול אטמוספירה משלו. בעירות נהגו בעלי-המלאכה לנוח קצת מעבודתם היומיומית הלוחצת לטובת השקעה יתירה בצרכי-הרוח. אם בלימוד תורה אם באמירת פרקי תהילים ותפילה לקראת ימי הרחמים והסליחות. חודש אלול הוא כמו הילד, שמחכה לתשומת-לב עמוקה ואמתית כל השנה, והנה זה קורה - אז אנחנו מתפנים להיות קשובים. להפוך אותו לעיקר ולא למשהו משני שמקבל יחס מעורפל עם עיניים טרוטות של סוף-יום.

ברוכים הבאים חודש אלול, התגעגענו!

"דין השמחה בשבת הוא כדין שמחת חתן וכלה - לא די שישמח הוא בלבדו, אלא מצווה עליו לשמח את הכלה. וכן דין השמחה בשבת הוא גם לשמח את ליבה של השבת.

"ועניין זה אינו נעשה בדרכי השמחה כדרך העולם, אלא בשמחה רוחנית ע"י לימוד התורה ושירות ותשבחות להקב"ה, וכך הם גם דיני השמחה בשבת, שאופן זה מתקיימת שמחת חתן וכלה כהלכתה" (הגאון רבי ברוך-דב פוברסקי שליט"א - ראש ישיבת פוניבז', ספר 'בד קודש' מועדים עמוד תע"ו)

נועם הנשמות

פרקי עדוה לשבת קדש

הפנקסו של החנך

דילמות חינוכיות אקטואליות

שלום שיעור א'

הרה"ג רבי יעקב ב. פרידמן

במעלה רחוב זווין הירושלמי בשכונת 'נווה יעקב', החל מפציע יום חדש של משאלות ואשלויות. שביל-הבית שבפינת נוימן, רחש תכונה רבה. מספר אנשים נרגשים נאספו כדי לחגוג משהו. ה'חגיגה' הזו אמורה להיות מרתקת ומסתורית מאד, אם חוגגים אותה ב 6.45 בסתם בוקר של חול.

ידיה של סבתא בלומה רעדו כשחייבה את נכדה הראשון, והאצילה עליו מברכותיה. יום ראשון של אלו. יומו הראשון של חיימק'ה נכדה בשיבה הקטנה. חיימק'ה, נכדה הראשון, מושא חלומותיה בלילות בדידותה - יעשה היום את הצעד הראשון על מפתן הגמרא. היא עצמה לרגע עיניים. אהה! לו אך היה בעלה נ"ע, זוכה להגיע אל היום הזה!

"תלמד חיימק'ה בשקידה". לחשה לאוזנו. "ותמיד תזכור שסבא שליומה צופה עליך. הוא ירוה נחת מתורתך!"

בחוק, במעלה הכביש שמחוץ לדרמה הקטנה, צפר הטנדר של ההסעה. אבא של חיימק'ה, בעצמו ר"מ בשיבה, היה נרגש גם הוא. גרונו היה חנוק מדמע כשאימץ את בכורו אל לוח ליבו, וסיפר לו עד כמה הוא גאה בו... עד כמה הוא תקוות המשפחה! "עיניה של המשפחה כולה", אמר לו אבא, "תלויות בך בציפייה גדולה!"

ליד השער ממש, העניקה לו אימא את ה'בבא-קמא' הישיבתית הראשונה שלו; ליטפה את ידו, ולחשה לו ברגש, שכל דקת לימוד שלו מעניקה לה כוח בשלל המשברים שחייה בוססים בהם.

אימא מעולם לא דיברה אליו רך כל-כך. קרוב כל-כך.

תלמודא

חושג תלמודי אחד

"לא שלטה בה עינא"?

את מסכת עירובין פתחנו השבוע עם דברי הגמרא המופיעים אף בתחילתה של מסכת סוכה: "סוכה שהיא גבוהה למעלה מכ' אמה - פסולה. דלא שלטה בה עינא". ורבה בגמרא (סוכה ב, א) הטעים זאת מן הכתוב 'למען יידעו דורותיכם' - אדם יודע שהוא דר בסוכה, ובסוכה שהיא ל מעלה מעשרים אמה אין אדם יודע שדר בסוכה, שהרי לא שולטת העין בגובה זה.

ויש עלינו להבין מה באמת סובר רבי יהודה המכשיר סוכה זו (אליבא דטעם זה של רבה) האם אכן חולק על נקודה זו וסבור שהעין שולטת בגובה כ' אמה. ולכאורה הוא קצת פלא, שהרי מחלוקת מציאותית תמיד היא דוחק. (וכבר הארכנו בזה בשעתו ממסכת בבא קמא ט, ב ובבא-מציעא לט, א, שם גם אנו פוגשים מחלוקת במציאות העולם, אך עדיין אין זה בקל להעמיד כף). ומצאתי בספר פני-יהושע שנקט שרבי יהודה חולק על דעת חכמים במשנה והוא סבור שכן שולטת בכך העין. והוא צריך ביאור.

ואשר צריך לומר בזה, שבוודאי ובוודאי שאין זו מחלוקת במציאות, והוא שאף לחכמים העין כעיקרון שולטת גם בגובה של עשרים אמה. אלא סבורים שבהיות ובישיבה הקלאסית של האדם בסוכה - עינו לא קולטת את הסכך בגובה זה, הרי שאין הוא מרגיש יושב בסוכה, שכן בשיבה זו הגג כביכול נעלם ממנו. וכאשר נדייק בלשון הגמרא נראה כי זה נכון בעליל: "אין אדם יודע שדר בסוכה, משום דלא שלטא בה עינא". משמע אין העדר שליטת העין סיבה כשלעצמו, היינו שאין דין של "יידעו דורותיכם" על מראה העין טכנית, אלא שזהו סימן בעלמא להעדר "אדם דר בסוכה" - שהוא, כאמור, איננו מרגיש בישיבתו דר בסוכה! וראה עוד ברש"י שביאר על-אתר על המקרא של "למען יידעו": "שתהא ישיבתה ניכרת לך". משמע עיקר העניין שתהא מבחינת האדם ישיבה של סוכה. וראה עוד בחידושי הריטב"א על-אתר שניסח זאת בנוסח דומה.

אלא שלפי זה נתמה תמיהה עצומה: האין ניסתה הגמרא דנן להקיש זאת לדין מבוי הגבוה למעלה מכ' אמה, שזה גם חיסרון ב"שלטה בה עינא" (ולכן באמלתרא וכדומה כן שלטה ושפיר דמי) הרי הסקנו שלעולם יש שליטת עין בגובה זה וכי החיסרון הנו רק בישיבת סוכה, והוא אפוא חסרון מקומי במצוות סוכה. ועיין.

חיימקה גמע אל נפשו את שטף הרגש והדמע. מנסה להכיל אותם בנפשו הרכה. הוא ניצב שם בין שביל-הדמעות לבין עולמו החדש הממתין בטנדר הצופר, נרגש ומבולבל. ובעיקר - דרוך. עולם חדש. אתגרים חדשים. מושגים חדשים. דרישות חדשות.

'חדש' - עניין מפחיד בעולמם של ילדים!

דמעות רותחות ואיחולים נרגשים, ליוו כל השנים את פסיעותיהם הראשונות של ילדי ישראל. דמעות פרידה אימהיות בתחילת דרכו של הילד אל דף הגמרא, הן שלב מקודש בסולם עלייתו.

הגאון רבי חיים מן סיפר לי פעם ברגש, שאת ילדותו עיצבה אהבת התורה של אבא. בלילות שבת, כשאביו הגאון רבי מרדכי מן היה שר בניגון הנשמה שהביא עימו מיערות בריינסק וסלונים, "ויזכו לראות בנים ובני בנים עוסקים בתורה", הייתה הרבנית נוטשת את כל עיסוקי המטבח, נעמדת לצד בעלה הגדול, ופניה היו נשטפות דמעות התרגשות רותחות. שעה ארוכה הייתה מתנועתת בדבקות כבשעת תפילה, לקול המילים המרטיטות. הרגעים האלו קיבעו בנפש ילדיה את רוממות התורה, קדושתה ועליונותה.

אבל כמו כל נושא רגשי, גם כאן המיננו קובע מהות. דמעה ומילת אם אוהבת - מעניקות, מחד, לילד את הנכס החשוב ביותר שניתן להנחיל לו: עולם המושגים הרענן שלו נזרע בנטעים של אהבת תורה. אבל מלבד אהבת תורה, יש נכס חשוב לאין ערוך, לאין ערוך ושיעור! שכל ילד צריך להצטייד בו בדרכו אל הישיבה הקטנה: נכס השלווה.

לצד הדריכות והכרת גודל השעה, אסור באיסור נורא! להעמיס על כתפיו הרכות מטען רגשני של משפחה שלימה. כשאבא מספר לילד ביומו הראשון, עד כמה הוא גאה בתורתו, וכי "עיניה של המשפחה כולה צופיות אליו בתקווה", הוא מזעזע את האיזון והשלווה בעולמו הרך.

נשהסטיפלער קנה פומפייה..

סיפור נאה עם מוסר-השכל בצידו סיפור רבי אברהם גניחובסקי זצ"ל באחת משיחותיו: לאחד מהגדולים בא איש ודבר צרה בפיו: הבת שלו התחנתה והנה הוא רואה שיש לה פנים חמוצות. לאחר שהפציר בה היא מספרת לו שמאז החתונה הבעל שלה כמעט ולא מדבר איתה, אין התייחסות מצידו. בצר לו פנה האב אל אותו גדול וסיפר לו מה קורה אצל בתו. אצל גדול זה היה המנהג שבכל ליל שבת אחרי הסעודה היו עולים ומתאספים בביתו החשובים שבעיר, לדבר ולשוחח בדברי תורה. הוא אמר לאב תגיד לחתנך שיבוא אלי הביתה בליל שבת.

החתן שומע מהשווער שהוא מוזמן בליל שבת אל בית הרב, הוא נהיה כל כך מאושר בלב, הנה מזמינים אותי לבוא עם החשובים, פלאי פלאים.

כרוב-חשיבות מגיע חתן דן לבית הרב יחד עם שאר האנשים. את כל האנשים מקבל הרב בברכת 'א גוט שבת', בסבר פנים יפות, ואילו אין שום התייחסות.

כולם מתכבדים לשבת מסביב לשולחן והוא אינו מתכבד, כלום. הוא מעז ומרhib לשאול: אני יכול לקחת כסא? 'נו נו', מגיב לו הרב, בקושי. כולם מדברים ומשוחחים מתוך התלהבות בדברי-תורה ואילו לא מתייחסים. אם הוא כבר כן מוציא מילה של דבר תורה מהפה, אין שום התייחסות למה שהוא אמר, כאילו שהוא לא קיים.

הוא מרגיש כל כך נורא, הלואי והאדמה היתה פותחת את פיה לבלועו. הוא כבר רוצה ללכת, אך הרב מבקש ממנו להישאר. הוא נשאר אחרון, ואז אומר לו הרב: "אתה רואה מה זה כשלא מדברים עם מישהו?... אתה רואה מה זה כשאין התייחסות?... וכך שילח אותו מביתו."

כמובן שאחרי שחווה על בשרו את ההרגשה הקשה מכל, של חוסר התייחסות מוחלטת כאילו שהוא לא קיים בכלל, הוא הפנים היטב את הלקח, ושינה את כל הנהגתו.

כל אחד חייב את ההתייחסות הראויה מסובביו, אך אצל האשה הטביע הקב"ה במיוחד שהצורך שלה ביחס והערכה מאישה אליה, הוא כמעט 'פיקוח נפש'... היא איננה יכולה לחיות בלי זה... יש מכתב נפלא ממרן החזון איש ז"ע, ובתו"ד הוא מדריך את האישה "להודיע ביציאה

לאן הולך ובשבו מה עשה! מה הכוונה? לפני שהיש יוצא מהבית שישתף אותה לאן הוא הולך, למקום פלוני ולמקום פלוני. אין כזה דבר לצאת מהבית ולהגיד "שלום", וזהו. אם יש דברים מסובכים ומפולפלים אין צורך להגיד הכל ולהכניס אותה לכל הענינים, אבל שיגיד בכללות לאיזה כיוון הוא הולך, מה הם התוכנית שלו וכו', וכן בשבו הביתה יספר מה עשה ומה היה עימו.

דוגמא: לפני שהוא יוצא מהבית הוא אומר לה, הזמינו אותי היום ל'בר מצוה' ואני חייב לתפוס את זה ולהגיע לשם, האמת היא שאני כשלעצמי לא היה לי חשק ללכת לשם, אבל אני מחויב בדבר, אם לא אלך הם יפגעו שלא באתי, וכן ע"ז הדרך, עושים מכל דבר עסק שלם, גם אם אצלו דברים אלו לא תופסים מקום כל כך.

כך אומר החזו"א גדול הדור שלמד את הסוגיות הכי עמוקות, וידע הכל לפני ולפנים בדברים הכי עמוקים, והוא מלמד אותנו איך צריך להתנהג לאשה, להגיד לה להיכן הולכים ולשתף אותה במה שהיה עימו, לא עוזבים את הבית סתם כך, וק"ו כשהיא שואלת, לא עונים "אני הולך" מבלי לפרט לאן. זוהי דרך התורה!

כל גדולי עולם, צדיקים וקדושים, לא משנה מאיזה חוג ומאיזה עדה, היו דוגמא נפלאה איך צריך להיראות הבית. הבית שלהם היה בית של גן עדן מלא עדינות ונעימות שלא מעלמא-הדין. כך היה אצל כולם בלי יוצא מן הכלל.

"מי שמתנהג בבית בגסות, בלי עדינות, גם הסברות שלו בסוגיא יהיו גסות, לא עדינות... וזה שמעידן את עצמו ומתנהג בשפלות ובעדינות לבני ביתו, גם הסברות שלו יהיו עדינות ומלאות טעם...". כך היה הרב זצ"ל רגיל לשנן.

נציין כאן כמה סיפורים קטנים ועובדות מיוחדות ממה ששילב הרב זצ"ל בשיחותיו, שהם באים ללמדנו: אין דרך אחרת אלטרנטיבית לגדול ולצמוח מבלי שהאדם ישלים את עצמו ויעדן את הנהגתו בבית כראוי.

סיפר לי ידיד שהוא היה אצל אחד מגדולי האדמו"רים זצ"ל, הוא היה ידוע בכל העולם ואלפים אלפים שיחרו אל פתחו. היהודי היה שם בן בית ונכנס רבות בקודש פנימה. אירע פעם שהוא נכנס לבית הרבי ורואה מה הרבי עושה, מכבס גרבים! כמו שמכבסים גרבים - לוקחים את הגרבים שמים אותם במים, במים שמים סבון וחומרים וכו' לא פחות ולא יותר. הוא שואל את הרבי על מעשיו, והרבי משיב לו בפשטות, מה אני צריך שהרבנית תעשה זאת, זה קשה לה, אני עושה זאת במקומה...

כלום חסרים היו לו משמשים ומשרתים שיכלו לעשות זאת עבור הרבי? אבל האו בחר להתנהג כך בפשטות.

מה שהרבי חשב בשעת מעשה, את זה לא ראו עליו, אפשר לחשוב מחשבות הכי גבוהות בעולם כשמכבסים גרבים... עכ"פ זה מה שסיפר לי סיפור אמיתי.

*

מסופר על גאון העולם אשר הוא כבר בעלמא דקשוט רבי משה פיינשטיין בעל האגרות משה זצ"ל, שהנהגות שלו בבית היו באופן נפלא, לא יאומן כי יסופר.

אחד מהנהגותיו היה, כשהיא התחילה לדבר איתו, הוא סגר את הגמרא... דהיינו, משום כבודה הוא לא דיבר איתה תוך כדי שהגמ' פתוחה לפניו.

מובן איפוא איך הוא הגיע לכאלו מדרגות גדולות שהוא הגיע, בלי שותפות של הצד השני הוא לא היה יכול להגיע לזה.

*

מעשה נאמן ששמעתי על הנהגה של מרן הסטיפלער זצ"ל:

כידוע, שיש ענין גדול לקנות מתנה בבית, ובפרט לפני כל רגל, דכתיב ושמת בחגך, ומצות שמחה הוא לקנות בבית בגדי צבעונין שמביא לה שמחה, זה לא צריך להיות דווקא משהו יקר, אבל לקנות משהו צריך.

הסטיפלער היה בנסיעה עם אדם נוסף בפתח תקוה לצורך דבר מצוה, כשהיה צריך לחזור הביתה נזכר לפתע נמצאים לפני הרגל וצריך לקנות לה מתנה, הם חיפשו היכן ניתן לקנות מתנה אבל כל החנויות כבר היו סגורות, הם מצאו רק חנות של כלי מטבח שהיה פתוח, הסטיפלער נכנס ולא פחות ולא יותר קנה "מגדרת" - פומפיה.

אמר לו אותו יהודי: וכי זה הרב קונה מתנה לרגל, הרי היא תשליך את זה בחזרה.. ענה הסטיפלער: היא לא צריכה את המתנה אלא את התשומת-לב שחשבו עליה, ואם הלכתי לכל החנויות ורק נשאר חנות של כלי מטבח וזה מה שקניתי, היא רואה בזה שחשבו עליה..

מלווה מלכה

אקטואליה מזווית יהודית

תורה מפוארת בכלי מפואר

לכבוד ידידי ויקירי הרב אברהם ישראל פרידמן שליט"א.
ישנה אמרה מפורסמת של חז"ל שאומרת על אנשים תלמידי חכמים "תורה מפוארה בכלי מפואר".

חושבני שאת המילים הללו אפשר להליץ בעד הגליון הנפלא שלכם המלא בתוכו מזן אל זן מהטור הנפלא בעמוד הראשי לצד התרוממות הנפש בהגיונות שבת קודש, ובפתרון דילמות חינוכיות, ולקינוח איזשהו דובדבן לחיים מ"פרשת דרכים" וכדו'.

זכיתי להכיר את עלונכם הנפלא בפעם הראשונה - איך לא - בציון הרשב"י הקדוש..

לא נותר לי אלא לברכך ידידי שתזכה להגדיל תורה ולהאדירה, יפוצו מעיינותיך חוצה כל הימים.. אמן ואמן.

בברכה ובאהבה מלב אל לב

נהוראי משה אלביליה

רב ביה"כ גבי"ע נווא עזרא קרית גת

מצפת תצא תורה

גיליון 'פרשית השבוע' יוצא לאור מעיר הקודש צפת ומביא עמו את הרוח הישיבתית לתוככי צפת, בה מתגוררים כיום מאות משפחות בני תורה כ"י.

זה משקף במעט את ההתפתחות התורנית שחווה צפת בעשור האחרון כאשר בוגרי ישיבות מגיעים לכאן בהמוניהם.

יבורך הגיליון הצפתי שיצא הרבה מתחומה של צפת, על 500 גיליונות מרתקים ומושקעים!

הרב ישראל-מאיר סברדלוב

סגן ראש העיר צפת

מצפת תצא תורה

כבוד הרב אברהם ישראל פרידמן שליט"א.

כמי שזכה להימנות, מידי שבת בשבתו, על קוראי הגיליון השבועי על פרשת השבוע, שכתוארו עוסק גם ב"הגות והסברה יהודית", הרי זו זכות גדולה עבורי לברך את כבוד הרב לרגל הוצאתו לאור של **הגיליון ה-500** של הגיליון השבועי.. את דבריו/דרשותיו של כבוד הרב על פרשת השבוע ואף על נושאים אחרים המובאים בגיליון, ענייני חינוך, מסורת ועוד, קורא/לומד אני מידי שבוע והדברים מאירי עיניים, מחכימים ואף פותחים דלתות להעמקה, למבט ולהבנה מאירת עיניים על הכתוב או על הנושא המדובר. גם בחירת הדברים המובאים בגיליון, בין מבחינת הכותבים החשובים ובין מבחינת הנושאים נעשית בדרך ההופכת את הגיליון להיות מקורי, מעמיק ומיוחד.

ועל כל אלו לא נותר אלא לברך את כבוד הרב שליט"א ונאחל לו עוד שנים רבות של עשייה, כתיבה ויצירה תוך זיכוי הרבים מתוך אושר שמחה ובריאות טובה.

בכל ההערכה והכבוד, עוה"ד מיכאל א. כ"ץ

צאצא לתלמידי הגר"א שעלו לעיה"ק צפת, בדרכם לירושלים

חויית קריאה מרתקת

במבול העלונים המופצים מידי שבוע יש לי ענין גדול בעלון של הסופר הרב אברהם ישראל פרידמן.

ממש שפתיים יישק על דברי חוכמה ומוסר שכתובים בחן מיוחד עם דגש לפרטים הקטנים וכה חשובים שמעבירים מסרים חינוכיים שמוסיפים חשק בלימוד תורה והופכים כל עלון ועלון לחויית קריאה מרתקת.

אין ספק ש-500 עלונים זה הישג משמעותי ומלמדים על רצינות ושליחות להוסיף תורה בעם ישראל.

ישר כח ושא ברכה הלאה לעוד מאות רבות של עלונים

הרב שלמה חדר

מ"מ ראש העיר צפת

ישן וחדש נפגשו

בינות להררי עלונים תורניים

חשובים, נכבדים, מזכי רבים

מפלס מקום נכבד, יצוק ואיתן

העלון 'פרשיית השבוע' - פשוט לענין!

*

התוכן - איכותי, מקורי, לגמרי שמרני

ההגשה - תוסס וססגוני, לגמרי חדשני

על קצה המזלג טעימות, ממולחות

ממוקדות, מתומצתות...

*

חמש מאות שבועות של השגחה

סייעתא מן שמיא, ואף הדרכה

לזכות, לעורר, לפלס נתיבות

ולהועידן לכתובות המדויקות

אליהן הן נועדות...

*

נשמה לנשמה מתחברת

תובנה ועוד תובנה עוברת

בחיי היום יום מחלחלת

והתשוקה רק גוברת

לגליון האלף מייחלת...

*

הרב אלתר אלטמן

בני-ברק

אינו דומה גיליון ה-499 לגיליון ה-500

'גיליון החמש מאות'... שלושה מילים פשוטות לכאורה, המקפלות בתוכם מספור חשבוני פשוט ויבש. ברם, לנוגעים בדבר, צמד המילים 'גיליון החמש מאות', מעלה בהם רטט וצמרמורת, מציר הזמן שנע לו במהירות מסחררת. שבוע רודף שבוע, וחדש רודף חודש, ושנה מצטרפת לחברתה.

ואכן, שאיפות צנועות, מקננות בליבו של כל מזכה הרבים בראשית הדרך, 'יהי רצון שאימא מילתא דתתקבל'. שהתכנים וההבעה, יהיו נגישים מספיק - מחד גיסא, ויעמדו שבוע-שבוע על הרמה ההולמת - מאידך גיסא. אין אומר ואין דברים, ורק הנחישות והעקביות הם המשחקים ב'קרב על זכות הקיום'. יומם ולילה, קיץ וחורף, חום וקור, לא ישבותו. ולבסוף, הרעיון הצנוע, קורם עור וגידים, ומגיע אפוא לכדי חתיכה הראויה להתכבד.

עיר המקובלים צפת, הולכת ומתפתחת בקצב מרנין לב, והמשמח את ליבותיהם של כל בניה-אהוביה-אוהביה. ובהתאם להתפתחות הגשמית, זה לעומת זה, צריכה להתרחש במקביל התפתחות רוחנית. העלון השבועי, רחשי ליבם, של כותבים נכבדים מכל המי ומי, מהווה תרומה צנועה להשבחת האווירה הכמעט-שבתית, השוררת בצפת בכל יום מימות השבוע.

כל גיליון בפני עצמו, מספר את סיפורו, ופועל את פעולתו. אינו דומה גיליון ה-499 לגיליון ה-500. כל גיליון הינו פרי עמל ויגיעה שאינם מובנים מאליהם, לענות על משאלות הלב, של קהל קוראים מגוון בדרישותיו ואינינות טעמו. וכשהדבר מצליח, יש להודות על העבר - ולבקש על העתיד.

הרב זאב קופילוביץ'

משפט ששווה אלף תמונות..

עולם הכתיבה בן-ימינו מתחלק בין 'בעלי מלאכה' העוסקים בחיבור אותיות למילים ומילים למשפטים, לבין בעלי הנפש, היוצקים לכתיבה שלהם חזון, משמעות, ותוכן פנימי. על משפטים המחברים אותיות ומילים נאמר, שתמונה אחת שווה אלף מילים, מאידך, משפט האוצר בתוכו רעיון והשראה - שווה אלף תמונות.

מאז החל אחייני ידיד נפשי רבי אברהם ישראל להוציא לאור את גליונו, הוא עוסק בשרטוט הגיויות. מעולם לא חיבר מילים למשפטים, אלא תרגם רעיונות למילים. הרעיונות שהוא מביע, בגליונו ה-500 אוצרים בתוכם דעת תורה שניק בהיכלות הישיבות המפוארות מיר ו'קול תורה', ובחינת אירועים עולמיים באספקלריה של בית המדרש.

ליום חגך ברכתי, הישאר רבי אברהם ישראל נטוע תמיד בעולם הרעיון. המשך ידידי להציב את הסטנדר הישיבתי ומבט התורה במאורעות העולם, ולהניס את האפולולית מהסמטאות החשוכות של הקיום.

סופר בית הישיבה הרה"ג רבי יעקב ב. פרידמן שליט"א